

Siska Péter

VALÓSÁGHIÁNY

1.

Vérző száj
szólítja
a létbe őket:
a sejtek
csak szavak.
Jelek.

2.

Látom,
a díszletek között
járnak,
de nem szabad
megértenem –

3.

a dolgoknak már
nincsen nevük.
Egy kéz, ami
senkihez
sem tartozik,
kinyitja az ajtót.
Havazik.

MÍNUSZ EGY

Elindulok lefelé
a lépcsőn. Többé
nem gondolok
másra, csak
amire szabad –
már nem látom
a csillagokat, de
még hallom
őket, énekelnek
(üvöltenek).
A levegő forró.
Nagyon hideg.

tuk, így ennek a topogásnak a végére is bőrig áztunk, és inkább hazamentünk vacsorázni.

Ez is olyan döntés volt, ami a másik élet illúzióját erősítette bennünk, pedig két nap múlva vonatra szálltam. Mintha mindig mindenhez találhatnánk alkalmasabb időpontot; ha nem ma, hát holnap vagy holnapután, vagy amikor legközelebb kijövök. Most épp arra alkalmas az idő, hogy oregánós húst süssünk, és száraz melegítónadrágban a fűtőtest mellé húzódva együk meg a kanapén.

A saját fejem koppanására ébredtem. Első dolgom volt oldalra pillantani és megbizonyosodni róla, hogy a fülhallgató lány nem vette észre. Továbbra is az ablakon bámult kifelé, pedig ott a szalagkorláton villogó macskaszemeken túl nemigen volt látnivaló.

Az ölembe ejtett könyv, amit a szundikálás alatt össze is gyűrtem, ismeretlen oldalon volt kinyitva. Visszalapoztam ahhoz a bekezdéshez, ahol elaludtam, de nem találtam ismerős mondatokra, ezért még hátrébb kezdtem keresgélni, ahhoz viszont nem volt türelmem, hogy egy biztosan olvasott szakasztól indulva, akár ismétléseken keresztül jussak vissza az elhagyott szövegrészig, ezért gyakorlatilag ugyanazon a négy oldalon jártattam föl-alá a szemem, amíg észre nem vettem, hogy nincs a kezemben semmi.

Egy élesebb kanyarban hullhatott ki az ölemből a könyv, ami azt jelentette, hogy megint elaludtam. Mielőtt lehajoltam volna érte, újra meglestem, lebuktam-e a szomszédomnál, aki még mindig az ablakon túli világgal volt elfoglalva. A vizes padlótól bekoszolódott borítót papírzsebkendővel töröltem le, és egy rágót is előkotortam a nadrágból, hogy állkapcsom gépies jártatásával akadályozzam meg, nehogy megint elbóbiscoljak. Kedvem lett volna megkínálni őt is.

Az egész heti álmatlanság zsibbasztotta végtagjaimat és lüktetett a szemgolyómban. Olvasás helyett inkább zenét hallgattam volna, de tudtam, úgy biztosan elalszom, s nem az volt a gond, hogy ezt ne akartam volna, hanem hogy folyton felébredtem, és az még rosszabb volt, mint a nem alvás.

Mindenáron át kellett rágnom magamat azon a bekezdésen. Arcizmaimat erőltetve